

Cauza C-283/24 [Barouk]¹**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

23 aprilie 2024

Instanța de trimitere:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostatias (Cipru)

Data deciziei de trimitere:

29 martie 2024

Reclamant:

B. F.

Pârâtă: Kypriaki Dimokratia meso proistamenou tis Ypiresias Asylou
(Republica Cipru, prin șeful Serviciului pentru azil)**Obiectul procedurii principale**

Ațiune prin care reclamantul din litigiul principal atacă decizia Serviciului pentru azil din 7 februarie 2022 de respingere a cererii sale de protecție internațională și decizia de returnare adoptată în cadrul aceleiași proceduri, a cărei executare este însă suspendată până la soluționarea acțiunii aflate pe rolul instanței de trimitere

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Interpretarea articolului 46 alineatele (1) și (3) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și cu obligațiile de evaluare individuală [articolul 4 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2011/95/UE], de cooperare [articolul 4 alineatul (1) din directiva

¹Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

menționată] și de cooperare loială [articolul 4 alineatul (3) TUE] – Articolul 267 TFUE

Întrebările preliminare

1) Articolul 46 alineatele (1) și (3) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și cu obligația de evaluare individuală prevăzută la articolul 4 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2011/95/UE, cu obligația de cooperare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din aceeași directivă și cu obligația de cooperare loială prevăzută la articolul 4 alineatul (3) TUE trebuie interpretat în sensul că, în lipsa unei dispoziții naționale care să prevadă în mod expres competența instanței naționale, în sensul articolului 46 menționat, de a dispune supunerea reclamantului unor examene medicale, instanța în cauză își poate întemeia în mod direct pe dispoziția menționată dreptul de a da o ordonanță prin care să dispună supunerea reclamantului unor examene medicale, în cazul în care se consideră că acest lucru este necesar pentru examinarea deplină și *ex nunc* a unei cereri de protecție internațională?

2) Articolul 46 alineatele (1) și (3) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și cu obligația de evaluare individuală prevăzută la articolul 4 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2011/95/UE, cu obligația de cooperare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din aceeași directivă și cu obligația de cooperare loială prevăzută la articolul 4 alineatul (3) TUE trebuie interpretat în sensul că, în lipsa unei dispoziții naționale care să prevadă în mod expres competența instanței naționale, în sensul articolului 46 menționat, de a dispune supunerea reclamantului unor examene medicale și, prin extensie, în lipsa unei dispoziții legale exprese referitoare la un mecanism de trimitere în ceea ce privește examenele medicale de care instanța națională să dispună în mod direct în temeiul aceluiași articol, instanța în cauză are competența de a sesiza autoritatea decizională (care este de asemenea parte în procedura desfășurată în fața sa) pentru ca aceasta să poată, prin analogie, să activeze mecanismul prevăzut la articolul 18 din Directiva 2013/32/UE, furnizând instanței naționale rezultatul examenului medical al reclamantului?

3) Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că modalitățile de desfășurare a unei examinări depline și *ex nunc* a unei cereri de protecție internațională țin de autonomia procedurală a statelor membre? În cazul unui răspuns afirmativ, articolul 46 alineatele (1) și (3) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și cu obligația de cooperare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95/UE și cu obligația de cooperare loială prevăzută la articolul 4 alineatul (3) TUE trebuie interpretat în sensul că, în lipsa unei dispoziții naționale care să prevadă în mod expres competența instanței naționale de a dispune supunerea reclamantului unor examene medicale și, prin extensie, în lipsa unei dispoziții legale exprese referitoare la un mecanism de trimitere la examene medicale de care să dispună instanța națională, instanța în cauză are competența

de a sesiza autoritatea decizională (care este de asemenea parte în procedura desfășurată în fața sa) pentru ca aceasta să poată, prin analogie, să activeze mecanismul prevăzut la articolul 18 din Directiva 2013/32/UE, furnizând instanței naționale rezultatul examenului medical al reclamantului, în cazul în care aceasta din urmă consideră că măsurile naționale nu respectă principiul efectivității?

4) Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că, în cazurile în care se stabilește că nu există mecanisme adecvate pentru a efectua examinarea individuală, deplină și *ex nunc* prevăzută la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE, garanțiile prevăzute la aceste articole sunt respectate atunci când instanța națională este competentă să anuleze decizia de respingere a unei cereri de protecție internațională?

Dispozițiile de drept al Uniunii relevante și jurisprudența Curții de Justiție

Tratatul privind Uniunea Europeană (denumit în continuare „TUE”): articolul 4 alineatul (3) și articolul 19 alineatul (3) litera (b)

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”): articolele 78 și 267

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”): articolele 18 și 47

Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60): articolul 18 și articolul 46 alineatele (1) și (3)

Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9): articolul 4 alineatul (1) și alineatul (3) litera (c)

Hotărârea din 4 decembrie 1974, Van Duyn/Home Office, C-41/74, EU:C:1974:133, Hotărârea din 19 ianuarie 1982, Becker, C-8/81, EU:C:1982:7, Hotărârea din 22 iunie 1989, Fratelli Constanzo/Comune di Milano, C-103/88, EU:C:1989:256, Hotărârea din 26 iulie 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, Hotărârea din 25 ianuarie 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, Hotărârea din 19 martie 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, și Hotărârea din 29 iunie 2023, International Protection Appeals Tribunal și alții (Atentat în Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523

Dispozițiile de drept național relevante

„O peri Dikastirion Nomos tou 1960” (Legea din 1960 privind instanțele judecătorești), astfel cum a fost modificată în mai multe rânduri, ultima modificare relevantă aplicabilă fiind a doua modificare dintre cele aduse în anul 2023: articolul 34A

„O peri Prodikastikis Parapompis sto Dikastirio ton Evropaikon Koinotiton Diadikastikos Kanonismos (1/2008)” [Regulamentul de procedură privind trimerile preliminare la Curtea de Justiție a Comunităților Europene (1/2008)]: articolele 3 și 5

„O peri tis Idrysis kai Leitourgias Dioikitikou Dikastiriou Diethnous Prostasias Nomos tou 2018” (Legea din 2018 privind înființarea și funcționarea Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională), astfel cum a fost modificată în mai multe rânduri, ultima modificare relevantă aplicabilă fiind a doua modificare dintre cele aduse în anul 2023: articolul 11

„O peri Prosfygon Nomos tou 2000” (Legea din 2000 privind refugiații), astfel cum a fost modificată în mai multe rânduri, ultima modificare relevantă aplicabilă fiind cea adusă în anul 2023: articolul 15 (examenul medical și psihologic al reclamantului), articolul 16 [transpunerea articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95] și articolul 18 alineatul (3) litera (c) (evaluarea individuală a cererii de protecție internațională)

„Oi peri tis Leitourgias Dioikitikou Dikastiriou Diethnous Prostasias Diadikastikoi Kanonismoi tou 2019 (3/2019)” [Regulamentul de procedură privind funcționarea Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională din 2019 (3/2019)]: articolele 7 și 10

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamantul din litigiul principal provine din Liban și deține un pașaport emis în această țară. El a intrat ilegal pe teritoriul Republicii Cipru, prin zonele care nu sunt controlate de guvern. La 4 septembrie 2018, el a depus o cerere de protecție internațională. În ceea ce privește motivele pentru care a părăsit țara sa de origine, reclamantul a menționat pe scurt următoarele în cererea sa: „motive politice – amenințare – pericol”. La 5 august, la 26 august și la 9 septembrie 2020, au fost efectuate audieri succesive în prezența unui funcționar al actualei Agenții a Uniunii Europene pentru Azil (AUEA), cu asistența unui interpret.
- 2 În cursul acestor audieri, reclamantul a declarat că este resortisant libanez, că este de religie creștină maronită și că este susținător al partidului Kataeb, în a cărei ramură militară a intrat de tânăr în calitate de „muzician militar”. El a părăsit țara sa de origine în urmă cu 20 de ani. Reclamantul a declarat că este căsătorit și că soția sa provine dintr-o țară terță, unde locuiește împreună cu fiul lor. El ia legătura numai cu mama sa, susținând că celelalte rude sunt susținători ai

regimului și îl spionează. Reclamantul s-a deplasat prin multe țări, pentru că, de când a părăsit serviciul militar, s-a confruntat în mod constant cu acuzații nefondate, printre care cele de a simpatiza cu califatul islamic (ISIS) sau de a spiona pentru Israel, care atrag pedeapsa cu moartea. Din cauza convingerilor sale și a reticenței de a colabora cu autoritățile regimului, a devenit o țintă pentru serviciile secrete din țara sa, dar și pentru cele din Siria, precum și pentru diverse organizații militare și teroriste. El a descris de asemenea, deși, potrivit instanței de trimitere, într-o manieră destul de confuză și nu foarte plauzibilă, episoade de răpire și de tentativă de asasinat și a afirmat că a fost supus torturii de autoritățile libaneze și siriene.

- 3 La 25 ianuarie 2022, un funcționar a prezentat șefului Serviciului pentru azil un raport-recomandare în care propunea respingerea cererii de azil. Raportul a fost aprobat de șeful serviciului la 7 februarie 2022. În special, în cadrul evaluării informațiilor furnizate de reclamantul din prezenta procedură, Serviciul pentru azil a diferențiat trei afirmații substanțiale, dintre care cea dintâi, referitoare la identitatea sa, la alte date cu caracter personal și la țara de origine, a fost acceptată, întrucât informațiile relevante au fost furnizate în mod detaliat, fără lacune sau contradicții și au fost confirmate de surse externe. Dimpotrivă, a doua afirmație, referitoare la probleme cu autoritățile libaneze, a fost respinsă, întrucât reclamantul nu a demonstrat existența unei probleme reale. Reclamantul a fost scutit oficial de serviciul militar după plata amenzii corespunzătoare. De asemenea, a fost respinsă și a treia afirmație, indisolubil legată de cea de a doua, potrivit căreia ar fi fost supus torturii de autoritățile publice și militare libaneze și siriene. S-a constatat că, în declarațiile relevante ale reclamantului, nu există elemente care să sugereze o experiență personală reală în acest sens. În consecință, Serviciul pentru azil a apreciat că nu exista o temere rezonabilă de a fi persecutat sau un risc de a suferi vătămări grave în cazul în care reclamantul s-ar întoarce în țara sa de origine și că, prin urmare, introducerea acestuia în sistemul de protecție internațională nu era justificată.
- 4 Decizia de respingere a fost comunicată reclamantului la 31 martie 2022. La 12 aprilie 2022, reclamantul a atacat decizia de respingere la Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostatias (Tribunalul Administrativ pentru Protecție Internațională, denumit în continuare „DDDP” sau „instanța de trimitere”). Anterior, la 11 aprilie 2022, el a depus o cerere de asistență juridică cu titlu gratuit, care a fost respinsă la 7 decembrie 2022. În cadrul procedurii legale, reclamantul s-a înfățișat personal, fără a fi asistat de un avocat.
- 5 La 16 octombrie 2023, DDDP a invitat părțile să își prezinte observațiile cu privire la intenția sa de a adresa o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene. Republica Cipru (denumită în continuare „pârâta”), prin șeful Serviciului pentru azil, a prezentat observații scrise, susținând că nu există niciun motiv pentru a adresa o cerere de decizie preliminară în prezenta cauză, dat fiind că interpretarea dispozițiilor relevante de drept al Uniunii este clară și că, în cazul în care DDDP apreciază ca fiind greșită nesupunerea reclamantului unui examen

medical, acesta poate anula decizia atacată. Reclamantul nu a depus observații scrise.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 6 Potrivit instanței de trimitere, reclamantul, care s-a înfățișat personal și fără a fi asistat de un avocat, afirmă, în multe cazuri într-o manieră neinteligibilă, că a fost persecutat timp de 20 de ani din cauza convingerilor sale. Acesta susține că, în urma războiului civil, Libanul a devenit o țară controlată de o organizație teroristă. El susține că decizia Serviciului pentru azil este eronată, atribuind-o unei lipse a cunoașterii din partea pârâtei sau influenței adversarilor săi politici. Reclamantul subliniază că prezența unui interpret de limba arabă l-a determinat să se teamă de scurgeri de informații, ceea ce l-a pus în situația de a reține informații sensibile.
- 7 Pârâta a amintit concluziile sale cu privire la credibilitatea reclamantului, subliniind punctele pe care le-a apreciat ca fiind contradictorii, incoerente sau generice și reiterând aprecierea sa potrivit căreia reclamantul nu era expus unui risc de a fi persecutat sau de a suferi vătămări grave în cazul în care s-ar întoarce în țara sa de origine.
- 8 În ceea ce privește intenția instanței de trimitere de a sesiza Curtea de Justiție cu privire la posibilitatea sa de a dispune supunerea reclamantului unui examen medical sau de a obliga autoritatea administrativă competentă să asigure efectuarea unei astfel de expertize medicale, pârâta susține că nu sunt îndeplinite condițiile unei trimiteri preliminare. Ea susține, printre altele, că instanța de trimitere poate fi ghidată cu privire la chestiuni relevante de deciziile recente ale Anotato Dikastirio tis Kypriakis Dimokratias (Curtea Supremă Națională a Republicii Cipru) și că referirea la examenele medicale este o chestiune de competența administrației, întrucât este menționată în capitolul II din Directiva 2013/32, care privește prima etapă a examinării unei cereri de protecție internațională.
- 9 În ceea ce privește fondul întrebărilor respective, pârâta susține că trimiterea unui reclamant în vederea unui examen medical ține de competența discreționară a Serviciului pentru azil (a se vedea articolul 15 din Legea privind refugiații). În plus, controlul aplicării articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 este de competența statelor membre, astfel cum reiese din Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584. Pârâta se referă de asemenea la Hotărârea din 29 iunie 2023, International Protection Appeals Tribunal și alții (Atentat în Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523, punctele 28-94, considerând că din această hotărâre reiese că autoritatea decizională are competența de a efectua o expertiză medicală privind sănătatea mintală a reclamantului. În sfârșit, referindu-se la Hotărârea din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punctele 92-96), ea susține că, în cazul în care DDDP nu este în măsură să efectueze o evaluare *ex nunc* și deplină a elementelor de fapt și a chestiunilor juridice, legislația națională, la articolul 11 punctul 6 din Legea privind înființarea

și funcționarea Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională, furnizează garanțiile necesare în acest scop, și anume posibilitatea DDDP de a dispune obligarea unei autorități administrative să răspundă cu privire la o problemă specifică.

- 10 Deși i s-a acordat această posibilitate, reclamantul nu a prezentat nicio observație cu privire la intenția DDDP de a adresa întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 11 Potrivit legislației naționale, examinarea cererilor de protecție internațională se desfășoară în două etape, cea dintâi în fața unei autorități administrative și cea de a doua în fața unei autorități judiciare. Serviciul pentru azil, care se află în subordinea Ministerului de Interne (articolul 2 din Legea privind refugiații), este „autoritatea decizională” în sensul articolului 2 litera (f) din Directiva 2013/32. DDDP este „instanța de fond”, în sensul articolului 46 alineatul (3) din directiva menționată, chemată, în temeiul acestei dispoziții și al articolului 11 alineatul 3 litera a) din Legea privind înființarea și funcționarea DDDP, să examineze integral și *ex nunc* chestiunile de fapt și de drept ale cauzei și să decidă, în ultimă instanță, confirmarea sau anularea, în tot sau în parte, a deciziei autorității administrative în cauză.
- 12 Obligația de a efectua o evaluare individuală a cererilor de protecție internațională, ținând seama de situația personală a reclamantului, este prevăzută în mod expres la articolul 4 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2011/95 și este confirmată de jurisprudența constantă a Curții de Justiție (a se vedea de exemplu Hotărârea din 19 martie 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, punctul 29). În această privință, afirmațiile reclamantului din litigiul principal, atât în cursul procedurii administrative, cât și în cursul procedurii judiciare, se caracterizează printr-o lipsă de coerență și de plauzibilitate. Totuși, autoritatea administrativă nu a efectuat examene psihologice sau alte examene medicale în ceea ce privește starea sa de sănătate mintală și fizică, în special referitor la indicii care să sugereze persecuții din trecut sau vătămări grave ori simptome și semne de tortură sau de alte acte grave de violență fizică sau psihologică. Prin urmare, este necesar să se efectueze un examen medical și o diagnosticare medico-științifică pentru a stabili dacă incoerența vădită și lipsa de plauzibilitate în discuție au la bază un factor medical.
- 13 Legea națională (articolul 15 din Legea privind refugiații) prevede în mod explicit competența autorității administrative de a orienta reclamantul către un medic și/sau un psiholog. Nu există însă o dispoziție similară în ceea ce privește DDDP, care poate doar „să dispună obligarea unei autorități administrative să răspundă la o cerere privind problema în litigiu într-un termen stabilit de instanță” (Legea privind înființarea și funcționarea Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională, articolul 11 alineatul 6). Pârâta se întemeiază de asemenea pe două

hotărâri recente ale Curții Supreme a Republicii Cipru, pronunțate la cererea Procurorului General al Republicii Cipru de emitere a unui mandat privilegiat de certiorari, și anume o cerere împotriva unei decizii a unei instanțe de grad inferior, pretins adoptată prin abuz de competență sau în lipsa acesteia ori prin săvârșirea unei erori vădite de drept (hotărârea pronunțată în cauza referitoare la cererea Procurorului General al Republicii de emitere a unui mandat privilegiat de tip certiorari cu privire la ordonanța Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională din 10 februarie 2023, dată în ceea ce privește cererea nr. 7386/22, cererea civilă nr. 31/2023 din 7 aprilie 2023, și hotărârea pronunțată în cauza referitoare la cererea Procurorului General al Republicii de emitere a unui mandat privilegiat de tip certiorari cu privire la decizia Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională din 10 februarie 2023, recursul nr. 30/2023 din 15 mai 2023). În deciziile menționate, Curtea Supremă a declarat că, atunci când a dispus supunerea reclamantei unor examene medicale, DDDP a acționat în afara competențelor și a jurisdicției sale. Totuși, instanța de trimitere observă că, în cauzele citate anterior, problema competenței sale de a dispune efectuarea unei expertize și a unei diagnosticări medicale nu a fost examinată și în lumina articolului 11 alineatul 3 din Legea privind înființarea și funcționarea Tribunalului Administrativ pentru Protecție Internațională, care face referire la examinarea deplină și *ex nunc* pe care DDDP trebuie să o efectueze cu privire la respingerea actului atacat.

- 14 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, statele membre „sunt obligate, în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, să își adapteze dreptul național astfel încât soluționarea căilor de atac vizate să comporte o examinare de către instanță a ansamblului elementelor de fapt și de drept care îi permit să efectueze o apreciere actualizată a cazului în speță” (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 110). S-a statuat de asemenea că articolul 46 alineatul (3) menționat, care prevede cerința unei examinări depline și *ex nunc*, este o normă de drept al Uniunii care produce efecte directe (Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 73). Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la faptul că este în măsură să efectueze o astfel de verificare în cazul în care nu ar avea competența de a-l supune pe reclamant unor examene medicale, a căror utilitate a fost recunoscută și de Curtea de Justiție [Hotărârea din 19 martie 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, punctul 31, și Hotărârea din 29 iunie 2023, International Protection Appeals Tribunal și alții (Atentat în Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523, punctul 60]. Curtea a apreciat că poate fi „util să se dispună alte măsuri de cercetare judecătorească, în special examenul medical menționat la articolul 18 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2013/32” (Hotărârea din 19 martie 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, punctul 31). Totuși, din jurisprudența Curții de Justiție nu reiese în mod clar dacă o asemenea competență poate decurge direct din articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 sau dacă recunoașterea acesteia ține de autonomia procedurală a statelor membre.
- 15 În concluzie, instanța de trimitere consideră că este necesară efectuarea unei expertize medicale în privința reclamantului pentru a fi în măsură să realizeze o

examinare individualizată, deplină și actualizată a cererii de protecție internațională, ținând seama de toate elementele de fapt și de drept relevante. Întrucât în dreptul național nu există o dispoziție expresă prin care să i se confere competența de a autoriza examene medicale, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, în temeiul efectului direct al articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, este posibilă recunoașterea unei astfel de competențe (prima întrebare preliminară) sau a unei competențe de a dispune obligarea autorității decizionale la efectuarea unor astfel de examene în cazul în care le consideră necesare (a doua întrebare preliminară).

- 16 În ceea ce privește mijloacele prevăzute de legislația națională pentru verificarea simptomelor sau a indiciilor menționate la articolul 15 din Legea privind refugiații, Curtea Supremă a Republicii Cipru a statuat că instanța de trimitere nu este competentă să dispună obligarea autorității decizionale la efectuarea unui examen medical sau psihologic specific în privința unui reclamant care a formulat o cerere în acest sens. Totuși, instanța de trimitere ridică problema dacă posibilitatea de a adresa întrebări autorității administrative cu privire la omisiunea de a-l supune pe reclamant unor examene medicale îi permite să efectueze o „examinare exhaustivă și actualizată a nevoilor de protecție internațională ale reclamantului”. Desigur, instanța de trimitere poate să obțină de la autoritatea decizională informații utile cu privire la motivele pentru care un examen medical nu a fost considerat adecvat sau necesar. Totuși, în cazul în care decizia instanței de trimitere ar fi diferită de cea a autorității administrative, instanța nu va dispune din oficiu de niciun mijloc pentru a avea o imagine de ansamblu asupra stării de sănătate actualizate a reclamantului și pentru a dispune efectuarea unui examen cu privire la semnele și/sau la simptomele menționate la articolul 15 din Legea privind refugiații, pe care autoritatea administrativă a omis să îl efectueze.
- 17 În plus, potrivit instanței de trimitere, deși solicitanților de protecție internațională li se acordă posibilitatea de a prezenta examene medicale, nu se poate prezuma că aceștia știu care documente sunt relevante pentru examinarea cererii lor, mai ales în cauza în discuție, în care reclamantul nu este reprezentat de un avocat. Prin urmare, în cazul în care se consideră că mijloacele aflate la dispoziția sa pentru a efectua controlul prevăzut la articolul 46 alineatul (3) din directiva menționată țin de autonomia procedurală a statelor membre, se pune problema dacă instanța de trimitere își poate îndeplini efectiv obligația de a efectua o examinare deplină și *ex nunc* a cererii de protecție internațională în temeiul competenței sale de a adresa întrebări autorității decizionale. Aceasta consideră că o asemenea situație ar face excesiv de dificilă exercitarea de către solicitant a dreptului la o evaluare individuală a cazului său. Prin urmare, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă poate să impună autorității administrative să efectueze o expertiză medicală atunci când consideră că măsurile naționale nu îndeplinesc cerințele principiului efectivității (a treia întrebare preliminară).
- 18 În cazul în care competența instanței de trimitere de a dispune supunerea solicitantului de protecție internațională unor examene medicale sau de a obliga autoritatea administrativă să efectueze astfel de examene nu este recunoscută,

această instanță va trebui să anuleze decizia de respingere în litigiu, întrucât nu poate efectua o examinare deplină și *ex nunc*. Așadar, nu este imposibil să se procedeze la anularea unei decizii administrative care altfel este corectă, cu consecința reexaminării cererii de protecție internațională. O astfel de procedură nu pare să fie compatibilă cu principiul examinării rapide a cererilor sau cu economia sistemului de azil. Prin urmare, este absolut îndoielnic faptul că cerințele prevăzute la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 și la articolul 47 din cartă sunt îndeplinite (a patra întrebare preliminară).

- 19 Având în vedere toate cele de mai sus, instanța de trimitere consideră că este necesar să adreseze Curții de Justiție întrebările preliminare menționate.

DOCUMENT DE LUCRU